Ч. 81. Пятниця 13 (26) цьвітня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Проґрама праць парляменту. — Справа будови водних доріг.

Як звістно, правительство бажає так довго держати Раду державну, доки она буде позитивно працювати, отже сесия потриває імовірно до кінця червня, так, що сойми могли би на послідну свою сесию зібрати ся доперва у вересни. Але хоч тим способом мала би Рада державна більше як два місяці часу до роботи, проґрама робоча не виглядає зовсім така богата, як можна би сподівати ся. Новеля про належитости (подрібна розправа) займе що найменше ще вторкове засіданє. Четвер і пятниця буде в такім случаю призначена для розправи над законом про реформу торговельних палат і про марґарину, а середа, субота і понеділок призначена для комисий. Тим способом розправа над заявою архикнязя Франца Фердинанда, в справі подружя, могла би розпочати ся допервa 30. цьвітня. Приняте протекторату над „Католицким шкільним товариством“ і відомі слова архикнязя до президиї сего товариства, будуть неперечно приводом вельми широкої і горячої розправи. Вправді відповідь міністра-президента дра Кербера в сій справі втихомирила трохи „німецких людовців“, і з того боку не грозить вже велика буча, але треба сподівати ся завзятих нападів з боку социялістів, позаяк Пернерсторфер вже записав ся до голосу. Всенімці будуть так само завзято нападати при сій нагоді, так що ледви чи в дводневім засіданю справа покінчить ся. За тим слідує з черги закон про горівчаний податок, котрий займе кілька засідань, бо до него записало ся дуже богато бесідників, так що може протягнути ся до половини мая. Дня 20 мая збирають ся делеґациї у Відни і наслідком того рада державна не буде могла відбувати частійше засідань. З великим отже трудом і обмеженем, яке мусіли би собі накладати самі посли при розправах, можна би перевести у весняній сесиї інвестицийне предложенє. На дневнім порядку поставлене ще перше читанє державного буджету. Правительство певно вже освоїло ся з тою думкою, що про буджет тепер годі навіть мріти, але позаяк буджетова провізория кінчить ся з кінцем червня, отже правительство буде мусіло внести на дневний порядок бодай дальшу буджетову провізорию і неперечно буде докладати всіх заходів, щоби та провізория була призволена конституцийною ухвалою. З всего того видно, що парлямент теперішний в практиці дуже тяжка машина, а до того ще й комисиї наслідком помноженя їх на 48 членів (мало що не всї) поробили ся малими парляментами для себе і мусять вибирати субкомисиї, наколи хочуть щось успішного вдіяти.

В справі предложеня закона о водних дорогах доносять віденьскі телеґрами такі близші вісти: Надіяно ся предложеня палаті сего закона вже в вівторок, а найдальше в четвер, тож поодинокі клюби відбули вже в тій справі засіданя, щоби обговорити своє становище супротив тягарів як і користий зі сподіваного правительственного предложеня. — Доносять поки що, що правительственний проєкт приймає за речинець остаточного викінченя цілого комплексу водних робіт по рік 1924. На тимчасове покритє коштів преліміновано 250 мілионів кор. Для покритя коштів притягає правительственний проєкт також і краї, однак не визначує жадної процентової норми що-до того уділу. Німецкі посли з Судетских країв, чеські і польські посли мали згодити ся на спільний протест против такого обтяженя країв. — Однак вчерашна кабінетова рада узнала потрібним відрочити назначений на четвер речинець предложеня каналового закона палаті. Стало ся те тому, що президент міністрів др. Кербер хоче єго ще предложити Цісареви. Надто на сю постанову вплинув факт, що палата находить ся тепер немов то в реконвалесценциї, що і так має богато праці; не можна єї перетяжувати. Взагалі так парляментарні, як і правительственні сфери зачинають ставляти питанє, чи взагалі можливим є предложенє того закона ще в часї сеї сесиї. Очивидно, що не був тут без значіня також висше поданий факт, що заступники деяких країв хочуть запротестувати против обтяженя країв в користь проєктованих водних будівель. Колизия між державними а краєвими інтересами наказує правительству поступати обережно.

---

6)

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗАПИС.

(З англійского — Г. Марвеля.)

(Дальше).

— Чи Мідльтон тут? — спитав нагле якийсь голос від дверий. То був сер Джордж Денверс, що вихилив крізь двері голову. Я зараз приступив до него.

— Слухайте, Мідльтон — почав він трохи непевним голосом, вимахуючи палицею. — Для мене то дуже прикра справа.... Я перше о тім не думав, але тепер прийшло мені на гадку, що в цілім домі не маємо вже ні одного вільного ліжка. Всьо занятe.... Я цілком не подумав о тім, що не маємо для вашого приятеля ні одної вільної комнати, а однако ми зобовязані єму до так великої вдячности.... а з другої сторони то чейже нечемно примістити єго де поза домом, коли він робить нам кречність і приїздить лише для нашої приємности....

— О, нічого не вадить, він вдоволить ся, де небудь ви єго примістите — відповів я.

— Навіть для Ральфа нема вільної комнати в цілім домі — жалував ся сер Джордж дальше. — Я примістив єго там в літнім домку — і показав при тім на малий домок на самім кінци алеї при вїзді до замку. — Там єсть ще одна дуже хороша комнатка, що лежить побіч Ральфової — додав зупиняючись — але я справді не можу єму просити....

— Алеж буде дуже добре — перебив я знов. — Керр не дбає о то, як єго примістять. Він тим цілковито вдоволить ся.

— Ходіть зі мною, самі побачите — сказав сер Джордж, і пустив ся наперед. — Я був би безусловно викватирував Черльса, і дав єго комнату Керрови, але Деніс справді занедужав, і Черльс мусить єго доглядати. Їх комнати лежать побіч себе.

При тій нагоді не міг я не замітити, як дуже Черльс сподобав ся мені.

— Всі чужі так говорять — відповів він холодно, ідучи побіч мене — всі говорять о нім як о дуже милім молодім чоловіці.

— І він справді виглядає на такого.

— Так! — відповів сер Джордж так само остро як і перше — хороший і милий! Я цілком ме сумніваю ся, що він другим таким видає ся, але що мушу за того „хорошого і милого“ сина заєдно платити довги і покривати всї єго скандалї, знаю, що Ральф, хоч не має такого хорошого лиця, о много миліший. Я знаю, що Черльс в тій хвили знов аж по уши сидить в довгах, але сим разом не дістане від мене ні одного шелюга. То було би решетом черпати воду.

Послідні слова сказав з великим огірченем.

— Ральф бере хорошу і молоду дівчину — замітив я тепло, аби звернути розмову на приємнійший предмет.

— Так, она дуже хороша — відповів сер Джордж без одушевленя — але я волів би, аби она належала до якої родини з нашого краю. Она не має ніяких звязий, ніяких визначнійших свояків. Один єї вуйко жиє в Австралії, а другий, до котрого хоче тепер їхати, в Ирляндиї. Здаєсь, що не богато там і гроший. То робота леді Марі. Она стрітила єї за границею, і дивно єї полюбила, а щоби правду сказати, я не робив ніяких трудностий, бо в послідні́м часї, здавалось, починали витворювати ся надто сердечні відносини між Ральфом і нашою своячкою, панною Евеліною Деррік. Єго тїтка і я тїшимо ся, що то минуло. Не люблю подружий між такими близькими свояками.

Між тим прийшли ми до домку, і старий показав мені там малу комнату, до котрої заходило ся через комнату Ральфа. Я ще раз впевнив сер Джорджа, що Керр буде дуже вдоволений, і то, здавалось, дуже єго успокоїло, хоч я все таки бачив по нім, що було єму прикро, що новий гість не може бути поміщений в замку.

Около пятої години з полудня приїхав Керр. Я вийшов напротив него аж до сїний, аби єго увести до сальону. Саме коли ми увійшли, і я представляв єго сер Джорджеви, завів ся між Ральфом і Аврелією, що як звичайно сиділи побіч себе, малий спір.

— Ах, ах! — скрикнув Ральф.

— То твоя вина! Ти трутив мене в локоть — говорила Аврелія живо.

— Ні, ні, моя люба, я не винен — відповів Ральф, стоячи на колінах і держачи хусточку в руках.

Здавало ся, що обоє спільно вилили чай з чарки Аврелії на єї одіж, і тепер разом чистили плями.

— Алеж то ти зробив — говорила Авре-

Новинки.

Львів дня 25 го цьвітня 1901.

— Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила між иншими на засїданю з дня 22-го с. м.: Іменувати Мих. Нискозуба асистентом рисунків в реальній школї в Станиславові; затвердити іменоване о. Стан. Новосада на духовного члена греко-кат. обряду до окружної ради шкільної в Підгайцях; іменувати в народних школах: Кар. Войцїховску старшою учителькою 4-кл. школи женьскої в Станиславові, Гуд. Остаповича учителем 2-кл. школи в Станиславові, Мар. Якимовского старшим учителем 4-кл. школи також, Володим. Бакея управителем 4-кл. школи в Микулинцях, Кар. Балицкого управителем 2-кл. школи в Ольшаницї, Ем. Білякївну молодшою учителькою 4-кл. школи в Нароли і в 1-кл. школах: Стан Шпаковского в Довгомостисках, Христ. Кутинич в Щирци, Ів. Ражевского в Слободї золотій, Ів. Ружицкого в Довгомостисках, Ем. Сойку в Жукові, Стан. Пайонка в Ляховичах, Павл. Кулик в Осталовичах, Стан. Касперовича в Пїтсиянах; зорганізувати другу 1-кл. школу в Поляни на присїлку „Гута щирецка“, 1-кл. в Тїсній.

— Річні збори членів Ставропигійского Інститута відбули ся як що року, в Томину недїлю. По справозданю сеньора дра Шараневича з дїяльности в минувшім роцї, зібрані вибрали (через акламацию) дра Шараневича наново сеньором, заступниками сеньора наново радників Герасимовича і Яминьского, а до управляючого совіта: радника Чачковского, Д. Глиньского, дра Т. Заяця, М. Клеметровича, Теоф. Коцовского, дра В. Лаголу, інж. Міньского, Ан. Пичая, дра Павенцкого, Н. Сивуляка, дра Вол. Шараневича і дра Вол. Ясеницкого, а др. Добряньский яко синдик інститута входить до совіта без вибору. До контрольної комісиї вибрано Ор. Меговича і Ів. Дуткевича.

— В Снятинї буде отворена низша гімназия приватна з польским (а не, як доношено, з нїмецким) язиком викладовим. Рада громадска розписала вже конкурс на посаду управителя і одного учителя для тої гімназиї.

— Жандармерия в Галичинї. На основі розпорядженя мінїстра краєвої оборони, жандармерию в Галичинї побільшено о 7 командантів і 32 жандармів. Стан жандармериї представляє ся в Галичинї так: 5 штабових офіцирів, 55 офіцирів і 2699 жандармів, а 532 постерунків. Від 1866 до 1900 року видано з краєвого фонду 6,375.387·12 К. на кватирункове для жандармериї.

— Аматорске представленє в Перемишли „Соколиків“, комедиї в 4 дїях Гр. Цеглиньского, яке мало відбути ся в Томину недїлю, відложено задля технїчних перепон на недїлю дня 5 мая с. р. Дохід з представленя призначений на будову руского театру у Львові, тому заряд артистичної секциї „Товариства ім. Котляревского“ надїє ся, що саля „Сокола“ в Перемишли дня 5 мая с. р. буде битком наповнена так перемискими як доохрестними Русинами.

— Повітовий курс пожарництва. В днях 17, 18 і 19 с. м. перевів краєвий Союз добровільних сторожий огневих повітовий курс пожарництва в Дрогобичи, урядженпй стараньем тамошнього видїлу повітового для інструкторів обовязкових сторожий пожарних в сїльских громадах. Кошти уряджения курсу і видаток на удержане участників через час курсу покрив дрогобицкий видїл повітовий. Науки о першій помочи в наглих случаях удїляв безкорисно міский фізик др. Тігерман. Іспит, котрим закінчено курс, показав, що участники того курсу присвоїли собі богато відомостий з обсягу пожарництва і з науки о першій помочи.

— Подїлив ся. З Устрик долїшних доносять, що там невислїджений доси злодїй украв на тамошній почтї лист грошевий з сумою 1600 К., з котрих 1200 К. підкинув опісля до скринки почтової а 400 К. задержав собі.

— Злодїй, обманець і клеветник. Перед львівским судом присяжних розпочала ся на два днї визначена розправа против Івана Костева о злочин крадежі, обманьства і клевети. Костів покрав ся минувшого року в бобрецкім повітї, де в селї Борусові украв дві корови, а в Брицях загірних 2 воли, при чім допустив ся обманьства з пашпортами на вкрадену худобу. В слїдстві признав ся він до крадежі, але рівночасно оклеветав Карпа Дмитерка і Гриня Хомина, звалючи вину на них. Розправа дня 3 грудня мин. року виказала невинність Дмитерка і Хомина, а Костів сказав тогди, що зробив ті зізнання в слїдстві лиш длятого, що єму грозив судия слїдчий п. Роттер. Тогди розправу відрочено і она тепер відбуває ся. До розправи покликано 23 сьвідків.

— Фальшиві банкноти 10-ріньскові появили ся у Львові. Хтось принїс такі банкноти вчера до банку гіпотечного, де їх касиєр аж тогди пізнав, коли вже не було того, що їх принїс.

— Страшного злочину допустили ся минувшої ночи в Оломуцу невислїджені доси злочинцї. Они добули ся до помешканя богатого реставратора Івана Деллє, убили цїлу родину і зрабували готівку та много дорогоцїнностий.

— З Брідщини доносять до Kurjer-а Lwowsk-ого що там з весною розпочала ся досить сильна еміграция селян. З Білявець, Болдур, Лешнева і з инших сїл емігрують селяни з жінками і дїтьми, випродавши все за безцїн, а всї їдуть до Канади, куда ваблять їх давнїйші емігранти.

— Такої реклями хиба ще не було. Один американьский торговельник чаю в місточку Лют впав недавно тому на гадку зробити собі рекляму в небувалий доси навіть в Америцї спосіб. Він розіслав окружник до всїх такого змісту: „Наша фірма готова кождій дамі що вдовіє, платити тиждневo 10 шілїнґів (12 К.) вдовичої пенсиї доти, доки она буде вдовицею, але під тим услівєм, що она перед смертию свого мужа буде через 5 недїль що тиждня купувати у нас пів фунта чаю і зможе то доказати. Всї вдовицї, що під тими самими услівями будуть у нас купувати чверть фунта дістануть місячно 5 шілїнґів. Одиноким услівєм єсть, що перед купованєм треба вказати, що стан здоровля мужа єсть добрий. Хто хоче увільнити ся від предкладаня сьвідоцтва здоровля, мусить бодай через дванайцять місяцi перед смертию мужа купувати у нас без перерви“. Жителї в Лют приняли ту оповістку зразу недовірчиво, але опісля погадали собі, що впрочім не стратять на тім нїчого. Тажe чай у фірми „Н. і Ска“ так само добрий як деинде — можна преці спробовати. Особливо кинулись жінки з кляси робітничої і малих урядників. В два місяцї по розісланю тої оповістки одна з купуючих мала то нещастє, що єї чоловік помер. Всї єї приятельки, що не дали ся зловити на полову, пророкували їй, що она не дістане анї сотика. Тимчасом ось що: фірма зачала виплачувати їй правильно обіцяну вдовичу пенсию. Очевидно, що она й дальше купувала чай в тій самій фірмі, а купець ретельним додержанєм своєї обіцянки так позискав собі довіре всїх людий, що від тепер всї з місточка і охрестности стали лиш у него чай купувати. До трох лїт заложив той купець звиш сто філїй в Сполучених Державах а тепер виплачує правильну пенсию 1500 вдовицям. Особливо богато вдовиць прибуло

лїя, все ще розгнївана, і трохи не плакала. — Я саме хотїла пити а ти обійлив рукою....

— Пст! — перебив скоро Черльс — тїтка Марі і я будемо в клопотї! Цїлком непотрібно так точно описувати, що Ральф обіймив.... моє крісло — докінчила Аврелїя, незупиняючись.

— Славно! Тїтко Марі, весь в найлїпшім порядку — крикнув Черльс. — Лиш крісло обіймив. А ми непотрібно налякали ся. А я обійлив — друге крісло!

— Він все так робить! — гнївала ся Аврелїя. — Я єму то вже давно заборонила. Ось і вчера так мене трутив, що менї кусник хлїба з маслом впав па підлогу.

— Але я его відтак з'їв — оправдував ся Ральф, все ще стоячи на колїнах. — Справдї Аврелїє!

— А до того то моя нова сукня — нарікала Аврелїя дальше. — Я воліла би Ральфе, аби ти встав, пішов собі і нїколи не вертав. То ще гірше, як ти так треш мокрою хустиною по сукни.

— Ось тут сьвіжа, суха — скрикнув Черльс. Вхопив тоненьку, гафтовану хустину тїтки Марі, що лежала коло неї на столику і заки она могла против того рабунку запротестувати і відобрати єї від Черльса — бо саме в тій хвили представляв я її Керра — укляк вже той побіч Ральфа і разом з ним почав пильно витирати плями.

— Проч, погана плямо! Хоч властиво єсть їх тут цїлий ряд. Не хочете, Аврелїє, аби ми довше витирали? Добре, то я возьму ся до того дивана. Славно, хоч тут маю успіх! Тїтко Марі, не маєте понятя, яка пожиточна ваша хустина! Аж дивно, кілько чаю і пороху, або обох разом зникло з дивану і всякло в ту неоцїнену хустинку!

Відтак підняв ся, коли я підвів до него Керра.

— Ах, незвичайно рад, що бачу вас, мр. Керр! Ви дуже ласкаві, що прибули на наше запрошенє. Панно Евелїно, ви налили чаю для пана Керра? Тїло потребує покріплення перед головною пробою. Можу вас представити моїй своячцї панні Деррік?

З черги представлено Керра також Аврелїї, котра однако так дуже була ще занята чищенєм сукнї від чаю, що могла лише дуже мало уваги присьвятити гостеви а той знов, як видко було, був рад що міг сїсти на кріслї коло Евелїни, котра єму подала чаю і нав'язала з ним веселу і живу розмову. Спершу уникав ся, але вскорі привик до нас. Всї присутні цїкаво зглядали ся на него.

Зараз потім мала відбути ся послїдна проба до представленя, аби ще й він міг в нїй взяти участь, і всї дожидали тої проби, від котрої тілько зависїло, з утаєною журбою; і менї самому було ніяково, бо до якоїсь міри ручив я за гостя.

— Ви певні себе, правда? — спитав я, беручи его під руку. — Грайте лиш напів так добре як тоді, на кораблі, то вже буде знаменито.

— Справдї я трохи нервовий — відповів з коротким примушеним сьміхом — чоловік мимо волї чує ся трохи неспокійний, коли так неприготовано мусить грати перед великим товариством чужих людий, яких ще нїколи не бачив, а до того ще грати головну ролю. Я не мав понятя, що тут іде о таку велику річ, инакше був би я лишив ся дома. Я приїхав лиш задля вас.

Я то знав і старав ся его успокоїти. Звернув его увагу, що слухачів легко буде вдоволити і що они не богато будуть від него вимагати, бо вже й так за его готовість незвичайно єму вдячні.

— Прошу, скажіть менї щось близшого о товаристві — перебив мене. — Хто той висский пан з хорошим вусом? — Він тепер дивить ся на нас.

— То Черльс, старший син пана дому — відповів я — а тамтой меньший з приємним лицем, що там стоїть коло вікна, то Ральф, его молодший брат.

— То дуже красна молода дама, з котрою він розмавляє — замітив він. Не пригадую собі єї імени.

— Ага — відповів я — то панна Грант, з котрою він заручений. Они мали саме тепер малий спір між собою. Він справдї богато з нею говорить, я то вже сам замітив. Яка мила дївчина!

— Чи й она буде грати?

— Буде. Впрочім зараз розпічнуть пробу. Ви не потребуєте передягати ся, бо то не буде проба костюмова.

— Я хотів би хоч черевики перебрати — сказав Керр. — Можете менї показати мою комнату?

— Дуже жалую, що не можете мешкати в замку — відповів я — бо.... Не казав вам нїчого сер Джордж?

Я пояснив єму справу.

На его лици появило ся неприємне здивоване, але він зараз прибрав веселий вид, хоч я добре замітив ту зміну.

— Чей то не буде для вас неприємним... — спитав я здивований. — Зрозумієте, що....

— Алеж очевидно, очевидно — перебив він. — То дуже добре. Ідучи сюди я перестудив ся, а на другий тиждень маю співати. Але то мине. Прошу, не згадуйте нїчого, що я перестудив ся. Я пересьвідчений, що сер Джордж незвичайно добродушний і та гадка, що я не можу мешкати в замку, була би для него дуже прикра.

єму тоди, коли настала полуднево-африканьска війна, а винаходець тої оригінальної реклями міг з початком нового столїтя сьміло сказати о собі: Я виплатив до кінця сего року 30.000 фунтів штерлїнґів вдовичої пенсиї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Експедиция дрібних посилок поспішних і звичайних через сторони. — В цїли упрощеня манипуляциї при надаваню дрібних посилок в руху льокальнім ц. к. австр. зелїзниць держ. в Галичинї і Буковинї, запроваджує ся з днем 1 мая 1901 на пробу: експедицию дрібних посилок поспішних і звичайних через сторони, котра на тім полягає, що: 1) Важенє посилок, 2) Окартковане тихже, 3) Обчисленє належитостий перевозових і побічних, 4) Зладженє документів рахункових т. зв. картоване посилок поспішних і звичайних буде повірене після узнаня тим фірмам, котрі внесуть одвітне подане до приналежної ц. к. Дирекциї зелїзниць державних, або до ц. к. Управи руху в Чернівцях. — Приписи, котрі мають бути примінювані при полагоджено повнених чинностий, як також одвітне поучене і услівя, під котрими уділяє ся дозволу на таку експедицию, замістені суть в „поясненю“, котре видають стациї безплатно. — Друки потрібні до окартковання і картованя дрібних посилок, дістануть фірми в міру дійстної потреби, безплатно в стациях. — Близших пояснень в тій справі уділяють всї стациї зелїзниць державних в Галичинї і на Буковинї.

Телеґрами.

Відень 25 цьвітня. Президент міністрів, ґр Кербер, і міністер просьвіти, др. Гарель, виїхали вчера по полудни до Будапешту.

Будапешт 25 цьвітня. Цїсар приймив вчера на окремій авдиенциї новоіменованого кардинала князя Пузину.

Білгород 25 цьвітня. Вчера відбуло ся перше засїданє нового сербского сенату.

Капштадт 25 цьвітня. Урядово стверджено, що число взятих до неволї Бурів виносить доси 17.823 людий.

Петербург 25 цьвітня. В честь мін. Делькассого відбув ся ві второк вечером обід у ґр. Лямсдорфа, на котрім були всї міністри і дворскі достойники. Передполуднем відвідав Делькассе російских міністрів. Вечером відїхав до Царского села.

Надіслане.

Курс львівский.

Дня 24-ого цьвітня 1901.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610 —	620 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясси	547·—	556·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·—	98·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	98·90	99·60
4% листи застав. Банку краєв. .	92 —	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	92 —	92·70
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	93 —	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·30	102 —
„ „ „ „ $4^1/_2$ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·80	93·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	74·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	49·50	50·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденський)	25.25	26·25
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденський)	23·10	24 —
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденський)	58·—	61·—
Базиліка 10 К (Курс віденський)	17·—	18·75
Joszif 4 К. (Курс віденський)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденський)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·56
100 марок німецких	117·40	117·90
Долар америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Розпочала ся проба і я з напруженєм дожидав виступу Керра. З хвилею єго появи на сценї, щезло всяке побоюванє, всї що виступали успокоїли ся і грали свої ролї дуже добре. Послїдну часть треба було повторити і деякі місця змінити, але всї признали, що Керр зуміє знаменито грати. Однако признаю ся впало менї в очи, що він тепер побіч Черльса менше подабав на елеґантного сальоновця, як тодї коли грав на кораблю в дуже мішанім товаристві, де був можна сказати, першим.

— Ви знаменито граєте, пане Керр — сказала Авреля по скінченій пробі. — Правда, Ральфе?

— Правда! — повторив Ральф весело. — Мр. Керр ми вам дуже вдячні.

— І я — додав Черльс. — Ваша передсмертна борба, пане Керр, віддана цїлком природно. Не такі широкі кроки через цїлу сцену, як у Дениса, лиш природний упадок і всьо скінчене! То правдива приємність, убивати чоловіка, що умирає в такий приличний спосіб. Коби лиш Евелїна схотїла трохи близше коло мене стояти, коли я паду на мої ледачі колїна, то я був би цїлком щасливий! Чуєте, Евелїно?

— Як ви можете в такій хвили жартувати? — відповіла Евелїна, блїда і зворушена. Боюся, що не зумію пригадати собі ні однісенького слова, як прийде то місце.

— Ага, то театральна горячка — сказав Черльс зміненим голосом. — Ви перший раз виступаєте, правда? Спічніть трохи, а як прийде до представленя, будете цїлком спокійні. Я вже наперед бачу великий успіх, оплески, викликуванє, обсипуванє цьвітами і инші прекрасні річи. Але тепер випічніть.

Пішов принести їй сьвічку. Для Евелїни був незвичайно вічливий. То було для нас всїх знаком розійти ся. Панї відійшли до своїх комнат, панове до одинокої пристани, яка їх лишила ся, т. є. до комнати для курцїв.

Коли Авреля ішла на гору, побачив я, як она покликала до себе Ральфа і шепнула до него:

— Маю їх справдї взяти?

— Що взяти?

— А дорогі каменї.

— Ах, Боже, я на них цїлком забув! Очевидно хочу, аби ти їх убрала.

— І я дуже би того бажала — признала ся з пречудною усьмішкою. — Але мусиш їх завчасу на долину знести і сам їх менї заложиш в зеленій комнатї. Ти сховав їх в безпечне місце?

— Безпечно як вцеркві — відповів Ральф.— Отець сховав їх до своєї огнетревалої каси. Попрошу єго, аби їх сейчас вийняв, бодай всї тї, котрі можна убрати без ніякої направи. Заки їх уберешь, я трохи їх прочищу.

— Ах — зітхнув Черльс сумно, коли ми ішли сходами на гору — колиб сер Джон був знав мене!

VII.

Була майже осьма година, коли я зійшов на долину. Представленє мало розпочати ся о осьмій. Саля була ясно осьвітлена і повна чорних сурдутів, між котрими тут і там появив ся уніформ і ріжноцьвітних жіночих уборів.

Леді Марі і сер Джордж Денверс, стоячи побіч себе на першім ступни сходів, приймали гостий. Леді Марі сияла від брилянтів і усьміхала ся, немов би она взагалї нїколи не уміла показувати строге лице. Сер Джордж стояв просто, в вічливій, але трохи за поважній поставі, як то анґлїйскі шляхтичі при таких нагодах звичайно роблять. Вскорі затих туркіт колїс на подвірю, лямпи спущено. Орхестра відозвала ся: вкінци леді Марі і сер Денверс засїли на крісла, повівши ще раз очима по щільно наповненій сали.

Вздовж стін стояли видцї, крісла подавано собі через голови сидячих для тих що ще стояли, на білярді на задї салї уложено матераци для громадки спізнених женщин, на сходах в збитій громадцї стояла служба і цїла саля була по береги наповнена. Я був цікавий бачити, що діяло ся за сценою, висунув ся з салї, перейшов велику сумежну салю приладжену для танцїв і прийшов до їдальної комнати, котра попри салю бібліотечну була віддана до ужитку граючих. Они всї зібрали ся в першій комнатї і ждали на кілька старших пань, що ще не вспіли надійти. Режишер ходив нетерпеливо сюди і туди а Черльс і ріжні инші молодші панове обступили служачого котрий з дивною скоростию отвирав фляшки шампана. Я побачив, як Черльс пив до своячки панни Евелїни. Она сиділа в фотели і перечитувала горячково ще раз свою ролю; до Черльса вдячно усьміхнула ся, але єї очи блукали по комнатї, аж оперли ся в противнім кутї єї, де Ральф стоячи на колїнах перед Авреліє прикрипав до єї одежи звізду. Диаманти, рубіни і смараґди ясніли в єї волосю, на єї білій шиї і на раменах. Саме прикрипав Ральф до єї рамени послїдну прикрасу дротом з шампаньскої фляшки, бо не було ніякого замку. Я бачив, як Евелїна свої очи знов відвернула. Черльс, що уважав на неї, приступив нараз до комина і тут при огни жалував ся на діймаюче зимно, від котрого єго ноги в тонких шовкових панчохах майже задеревіли.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)